

функціонування електронних систем резервування місць та здійснення платежів, мереж цифрового та мобільного зв'язку, інформаційних систем управління тощо;

- недостатня ефективність заходів, що здійснюються державою в галузі розвитку туризму, включаючи розробку державних програм, податкового регулювання, візового режиму для іноземних туристів в Україні.

Задля підвищення рівня розвитку туристичної галузі та допоміжних інфраструктур доцільно вживати заходів щодо залучення державних інвестицій в туристичну галузь, а також стимулювати вкладення зовнішніх і внутрішніх інвесторів, які повинні залучатися на засадах використання системи конкурсних відборів. Збільшенню обсягів регіональних туристичних потоків також сприятиме розвиток інфраструктури туристичної сфери та суміжних з нею галузей (транспорту, торгівлі, сільського господарства, виробництво товарів широкого вжитку, сфери обслуговування та ін.), наближення обслуговування туристів до рівня вимог міжнародних стандартів.

Отже, активізація розвитку туристичних підприємств в Україні може бути досягнута в результаті комплексу заходів, які спрямовані на розширення спектру туристичних послуг, зростання їх якості, покращення рівня сервісного обслуговування, створення сприятливих умов для інвестицій, оптимізації податкового регулювання розвитку підприємств у нашій державі. У свою чергу, результатом таких заходів буде зростання наповненості бюджетів різних рівнів, досягнення високих темпів економічного розвитку підприємств туристичного бізнесу та регіонів, підвищення зайнятості та соціального рівня життя населення тих районів, де розташовані туристичні об'єкти, досягнення пізнавального ефекту та відновлення життєвих сил туристів, задоволення широкого кола їх особистих та соціальних потреб.

Література.

1. Офіційний сайт Державної служби статистики України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

ПЕРЕШКОДИ НА ШЛЯХУ ДО ЕНЕРГОЕФЕКТИВНІСТЬ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Міхайлечко І. М., студент

Науковий керівник: Халіна В. Ю., к.е.н., доцент

Харківський національний університет будівництва та архітектури

На сьогоднішній день питання енергозбереження та ефективного використання енергоресурсів постає напрочуд гостро, оскільки підвищення тарифів на енергоносії спричиняє як збільшення частки витрат на оплату комунальних послуг у структурі бюджету домогосподарства, так і частки даної витратної статті у структурі собівартості реалізованої продукції виробничого підприємства.

Енергоефективність – це галузь знань, що знаходиться на стику інженерії, економіки, юриспруденції та соціології. Дане поняття означає раціональне використання енергетичних ресурсів, досягнення економічно доцільної ефективності використання існуючих паливно-енергетичних ресурсів при дійсному рівні розвитку техніки та технології та дотриманні вимог до навколишнього середовища.

Перешкоди на шляху до підвищення енергоефективності мають дуже різну природу: цінові та фінансові; бар'єри, пов'язані зі структурою та організацією економіки і ринку; інституційні, соціальні, культурні, поведінкові бар'єри і т.д. Узагальнюючи, можна сказати, що всі фактори, які прямо або побічно впливають на процес прийняття рішень про використання енергії, можуть потенційно стати бар'єрами на шляху підвищення енергоефективності. Вони взаємопов'язані між собою і, як правило, підсилюють гальмівну дію один одного. Пропонується виділяти чотири групи перешкод на шляху до підвищення енергоефективності.

1. Брак мотивації.

– Нестабільність загальноекономічної ситуації. Нестабільне економічне становище в країні збільшує ризики вкладення бюджетних і приватних коштів у енергозберігаючі проекти і змушує вкладати кошти тільки в ті з них, які окупаються протягом короткого періоду.

– Стереотипи управлінської поведінки.

– Відсутність конкуренції. Ринок теплової та електричної енергії – майже синонім відсутності конкуренції, і такий ринок знижує інтерес до скорочення енергетичних витрат. Одним з наслідків відсутності конкуренції є можливість перекласти зростання енерговитрат з одного споживача на іншого, що також позбавляє мотивації до реалізації енергозберігаючих заходів.

– Тарифоутворення і ціноутворення. Формування цін і тарифів на енергоносії стикається з відсутністю методичної ясності – який рівень витрат вважати «обґрунтованим». За останні 10 років практично не введено жодної тарифної схеми, що стимулює виробників знижувати витрати і втрати.

– Відсутність технічних засобів регулювання та приладів обліку споживання теплової енергії. Використання системи оплати теплової енергії за розрахунковим навантаженням (у розрахунку на 1м³, або на 1м², або на одного проживаючого) неефективно. Тим більше, що у споживачів відсутня технічна можливість зниження споживання у відповідь на підвищення цін.

– Відсутність економічної зацікавленості в підвищенні енергетичної ефективності. Сьогодні матеріальне заохочення за зниження енергоспоживання практично не застосовується, що не робить економію енергії вигідною ні для тих, хто експлуатує системи енергопостачання, ні для споживачів. На окремих об'єктах бюджетної сфери встановлені прилади обліку, але заходи по зниженню споживання теплової енергії не проводяться. У підсумку виходить тільки одноразова (хоча часто значна) економія. Але при черговому перегляді тарифів раніше затверджені витрати поділяються на меншу кількість реалізованого тепла, і тарифи підвищуються.

2. Брак інформації. Відсутність професійної сучасної інформаційної бази – видань правил, інструкцій, посібників, технічних довідників, каталогів обладнання, баз даних, простих методів розрахунку економічної ефективності, методів моніторингу і т.п. – гальмує розробку і реалізацію заходів щодо підвищення енергоефективності.

3. Брак фінансових ресурсів

– Недофінансування витрат на підтримання систем енергопостачання у працездатному стані. Спроби виходу на бездефіцитні бюджети на місцевому рівні призвели до зниження фінансування житлово-комунального господарства, невизнання та недофінансування необхідних витрат.

– Відсутність фінансової підтримки заходів з підвищення енергоефективності з обласних і районних бюджетів. Без такої фінансової підтримки діяльність з підвищення енергоефективності протікає дуже повільно.

– Відсутність механізмів фінансування дрібних проектів та заохочення споживачів до вкладення коштів в енергозбереження.

4. Брак організації та координації. Даний бар'єр має місце на всіх рівнях прийняття рішень. Проблема підвищення енергетичної ефективності не сприймається як засіб вирішення широкого комплексу економічних та екологічних проблем. Спостерігається відсутність синхронізації різних галузей законодавства: містобудівне планування не пов'язане з розвитком енергосистем; законодавство про держзакупівлі не містить вимог щодо енергоефективності і т.д.

Таким чином, підвищення енергоефективності економіки вимагає подолання великої кількості перешкод та бар'єрів, що потребує вирішення існуючих проблем у правовому, економічному, екологічному та політичному аспектах.

Література.

1. Що таке енергоефективність? [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://kyivenergo.ua>.

2. Правовые основы развития зеленой экономики в странах-членах организации Черноморского экономического сотрудничества [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.bsec-organization.org>.

ПРОБЛЕМЫ ТЕНЕВОЙ ЭКОНОМИКИ В УКРАИНЕ

Мостепанова Я. С., студентка

Научный руководитель: Лысенко А. А., к.э.н., доцент

Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет

В современном мире почти все страны сталкиваются с проблемой тенизации экономических процессов. Эта проблема не обошла и Украину, где на протяжении всех лет ее независимости ведется бесконечная борьба с теневой экономикой. В связи с несовершенным государственным управлением экономикой страны существует проблема нелегального производства и сбыта